

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 1/2012-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., N., zastúpenej advokátkou Mgr. E. S., N., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 62/2010 a jeho rozsudkom z 13. októbra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2011 doručená sťažnosť M. H., N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. E. S., N., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež „*porovnateľných práv*“ garantovaných Listinou základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a Dohovorom o ochrane základných práv a slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 62/2010 a jeho rozsudkom z 13. októbra 2010.

Keďže sťažnosť nespĺňala náležitosti ustanovené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd prípisom z 18. októbra 2011 vyzval sťažovateľku na jej doplnenie a odstránenie nedostatkov. Nadväzne na to právna zástupkyňa sťažovateľky podaním doručeným ústavnému súdu 11. novembra 2011 doplnila sťažnosť o chýbajúce náležitosti.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou Okresnému súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) 2. februára 2009 domáhala proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), zaplata sumy 129 456,28 € s príslušenstvom ako náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície Komárno (ďalej len „policajný orgán“) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-489/OEK-KN-2001 Bs.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 11/2009 z 2. februára 2010 žalobu v celom rozsahu zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol namietaným rozsudkom krajský súd tak, že odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil.

Ku skutkovým okolnostiam prípadu sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«... Na pojednávaní pred OS Komárno dňa 10. 11. 2009 sa navrhovateľka vyjadrila, a to tak písomným podaním (protokolované v súdnom spise), ako aj vo svojom ústnom prednese k nemajetkovej ujme, ktorú vidí v tom, že je preukázateľne znevýhodnená ako poškodená v trestnom konaní, nie je chránený jej majetok, kým osoba ňou označená ako páchatel' je zvýhodňovaný vo svojich právach, orgány činné v trestnom konaní nekonali vo veci ani v jej podaniach a návrhoch, v konaní sa neplnili ani pokyny prokurátorov,

polícia nevyhodnotila ani dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané (kriminalistická expertíza, posudok o požiari), prokuratúrou viacnásobne rušené uznesenia policajného zboru o prerušení trestného stíhania z dôvodu pochybení polície, nedostatok ochoty polície vyšetriť tento prípad. Na tom istom pojednávaní odporca navrhol vypočuť výsluch svedkov, ktorí vo veci konali ako vyšetrovatelia. Procesným uznesením súd uložil žalovanému oznámiť mená a adresy svedkov s uvedením skutočností, na ktoré by mali byť vypočutý, predložiť pokračovanie vyšetrovacieho spisu od str. 164 a rovnopis iného vyšetrovacieho spisu. Pojednávanie bolo odročené na 2. 2. 2010.

... Na pojednávaní pred OS Komárno dňa 2. 2. 2010 súd prečítaním oboznámil obsah pripojeného spisu, žalobkyňa zdôvodnila, prečo žiada vykonať dôkaz výsluchom svedka F. a navrhla vykonanie ďalších dôkazov. Žalovaný odôvodnil, prečo nesplnil procesné uznesenie súdu.

... Bez postupu dľa § 118 ods. 2 O. s. p. (teda vyjadrenia, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré za sporné, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli), súd procesne poučil účastníkov podľa § 120 ods. 4 O. s. p. Žalobkyňa navrhla vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré špecifikovala a odôvodnila, a to aj vo vzťahu k vyčísleniu škody v trestnom konaní, ktoré namietala.

... Súd bez toho, aby sa vysporiadal s procesným uznesením z predošlého pojednávania (uloženie povinnosti žalovanému označiť mená a bydliská svedkov, ktorých žiada vypočuť žalobkyňa) a bez odôvodnenia, prečo navrhované dôkazy nevykoná (§ 118 ods. 2 O. s. p) vyhlásil dokazovanie za skončené a rozsudkom rozhodol, že žalobu zamietá.

... Súd svoje rozhodnutie argumentačne oprel o nesplnenia kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu spôsobenú nesprávnym úradným postupom - existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť. Vo vzťahu k škode konštatoval, že škoda jej nevznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ale v dôsledku požiaru, a preto absentuje zákonný predpoklad zodpovednosti žalovaného. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd tvrdí, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď nekonkretizovala, „v akých skutočnostiach sa nemajetková ujma prejavovala a kedy vznikla“, a nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy, z čoho odvodil absenciu zákonnej podmienky vzniku zodpovednosti štátu. V rozsudku formuluje, že vznik prieťahov, ktoré boli

aj prokurátorom konštatované, nespôsobuje vznik zodpovednosti štátu, a tvrdenú nemajetkovú ujmu považoval za „tvrdenú vo všeobecnej rovine“.»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka formulovala výhrady proti dôvodom, na základe ktorých bol vydaný namietaný rozsudok krajského súdu, a v tejto súvislosti najmä uvádza:

«Odvolaací súd vec prejednal v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p., pričom pred vynesením uznesenia protokoloval, že žalobkyňa žiadala o odročenie „z dôvodu porušovania jej ústavných práv“, teda bez uvedenia dôvodu, že z dôvodu zákonného vymedzenia rámca prejednávania sa nemôže žalobkyňa pripraviť na pojednávanie. Na pojednávaní súd nevykonal dokazovanie výsluchom účastníkov (tak, ako avizoval v písomnosti z 10. 8. 2010), podľa protokolácie iba oboznámil prítomnú zástupkyňu žalovaného a prokurátora s obsahom súdneho spisu a dal im právo záverečného zhrnutia a návrhu. Vo veci rozhodol rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

... V písomnom vyhotovení rozsudku sp. zn. 25Co 62/2010 súd konštatuje, že zodpovednosti podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. sa v zmysle ods. 2 predmetného ustanovenia nemožno zbaviť, a je to zodpovednosť objektívna. V odôvodnení rozsudku ďalej definuje nesprávny úradný postup a spôsob a rozsah náhrady škody a príčinnú súvislosť. Ztotožňuje sa s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, pričom konštatuje, že v konaní bezesporu došlo k zbytočným prietahom pri porušení základnej zásady trestného konania prejednávať trestné veci čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou, jako aj povinnosti vyplývajúce mu z § 164 ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. A § 209 ods. 2 zák. č. 301/2005 Z. z., čo mal za preukázané aj citovanými ustanoveniami prokurátorov. Vo vzťahu k škode odvolací súd konštatuje, že nie je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou, lebo „nesprávny úradný postup nebol príčinou vzniku požiaru“. K nemajetkovej ujme sa súd vyjadruje tak, že síce jej určenie je síce predmetom voľnej úvahy súdu, nie však ľubovôľou. Dôkazná povinnosť na splnenie podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy a kritérií pre ich určenie stíha výlučne poškodeného. Konštatoval, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, akú kvalifikovanú ujmu nesprávny úradný postup u nej vyvolal, akým spôsobom sa táto ujma prejavila a aké následky v jej súkromnom živote alebo

spoločenskom postavení vznikli, pričom musí ísť o objektívne zistiteľný stav, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti. V odôvodnení rozsudku tiež poukázal na to, že odvolanie bolo prejednané v neprítomnosti žalobkyne, ktorá z dôležitého dôvodu nepožiadala o odročenie pojednávania.»

Vo vzťahu k požadovanej náhrade majetkovej ujmy poukazuje sťažovateľka na to, že *«vznik zodpovednosti za škodu nie je neodlučiteľne zviazaný s primárnou škodou, teda „založením požiaru žalovaným“ (ako tvrdí odvolací súd), a rovnako vo vzťahu k majetkovej, ako aj k nemajetkovej škode poukazuje na judikatúru ESLP, napr. vo veci K. proti Slovenskej republike (záväzok štátu pri potieraní trestnej činnosti), ako aj na priložené rozhodnutia».*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a následne o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Nitre v konaní spisová značka 25 Co 62/2010 porušil základné práva sťažovateľky M. H. v zmysle čl. 46 ods. 1, 3, článku 47 ods. 2, 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porovnateľné práva garantované Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane základných práva slobôd,

2. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 62/2010 z 13. 10. 2010 a vracia mu vec späť na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke M. H., nar. ..., bytom N., priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10000 EUR, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu

4. Priznáva sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť jej advokátke Mgr. E. S., N., do jedného mesiaca po právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti

petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (napr. m. m. I. ÚS 178/09, IV. ÚS 428/09).

Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že petit je právnym základom pre jeho rozhodnutie, a preto musí byť dostatočne určitý a zrozumiteľný, a to zvlášť vtedy, ak je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. V danom prípade je petit navrhovaný sťažovateľkou nepochybne dostatočne určitý a zrozumiteľný v tej časti, v ktorej sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vyslovil, že namietaným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom v ďalšej časti, ktorou sa sťažovateľka domáha tiež vyslovenia porušenia „porovnateľných práv“ garantovaných listinou a dohovorom, požiadavku dostatočnej určitosti a zrozumiteľnosti nespĺňa. Za daných okolností sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zameril na posúdenie opodstatnenosti sťažnosti len v rozsahu namietaného porušenia sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy, zohľadňujúc pritom, že ak sťažovateľka namieta aj porušenie „porovnateľných práv“ podľa listiny a dohovoru, tak z povahy veci vyplýva, že ide o práva, ktoré nemožno identifikovať v širšom rozsahu ako „porovnateľné“ základné práva podľa ústavy.

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy došlo postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 62/2010 a jeho rozsudkom z 13. októbra 2010, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 6 C 11/2009 z 2. februára 2010.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení so základnými právami podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy

Sťažovateľka v prvom rade namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy právoplatným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 25 Co 62/2010 z 13. októbra 2010 tvrdiac, že v zmysle tohto ustanovenia ústavy (čl. 46 ods. 3 ústavy, pozn.) má právo domáhať sa náhrady škody, ktorá jej vznikla nekonaním – nesprávnym úradným postupom štátu – policajného orgánu.

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Podstatou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj umožniť každému (teda aj sťažovateľke) reálny prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (m. m. I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu ochranu sa v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (II. ÚS 1/95, III. ÚS 124/04). Nespochybniteľnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (m. m. III. ÚS 209/04).

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy patrí v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu v zásade do právomoci všeobecných súdov (napr. II. ÚS 71/04).

Túto právomoc všeobecných súdov v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy ustanovuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) účinný od 1. júla 2004.

Sťažovateľka si svoje základné právo garantované v čl. 46 ods. 3 ústavy uplatnila na všeobecnom súde žalobou z 2. februára 2009, o ktorej rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 11/2009 z 2. februára 2010 tak, že ju zamietol, pričom krajský súd namietaným rozsudkom označený rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Zamietnutie žaloby sťažovateľky všeobecnými súdmi v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. samo osebe nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy. Z petitu sťažnosti však možno vyvodiť, že sťažovateľka v danom prípade namieta porušenie čl. 46 ods. 3 ústavy v spojení s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod, aby ústavný súd preskúmal, či je namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 25 Co 62/2010 z 13. októbra 2010 akceptovateľný z hľadiska možného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého obsah a rozsah je vymedzený v už uvedenej judikatúre ústavného súdu. Ústavný súd rovnako skúmal, či v spojení s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu mohlo dôjsť tiež k porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v kontexte s tvrdením sťažovateľky, že „*súd... prenášal dôkazné bremeno na sťažovateľku*“, pričom dospel k záveru, že „*dôkazné bremeno neuniesla*“.

Vychádzajúc z okolností posudzovanej veci ústavný súd považoval za podstatné preskúmať, či sa krajský súd v namietanom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dvoma kľúčovými právnymi problémami vyplývajúcimi z podstaty konania o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to:

a) či boli splnené všetky zákonné podmienky na priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a

b) či v okolnostiach posudzovanej veci boli relevantným spôsobom preukázané podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v dôsledku nesprávneho úradného postupu.

Krajský súd v odôvodnení sťažovateľkou namietaného rozsudku najprv poukázal na skutkové okolnosti posudzovanej veci a podstatu konania podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

„... Predmetom tohto konania je žaloba žalobkyne, ktorou sa voči žalovanej domáha zaplatenia sumy 129.456,28 eura s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom Okresného riaditeľstva Policajného Zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície Komárno, vo vecí vedenej pod ČVS: OÚV 489/10-KN.2001. Žalobkyňa nesprávny úradný postup orgánu činného v trestnom konaní vzhľadla v nevykonávaní jednotlivých úkonov včas a v súlade so zákonom. Náhrada škody uplatnená žalobkyňou v tomto konaní pozostávala zo skutočnej škody spôsobenej jej požiarom na majetku v celkovej výške 19.916,351 eur a nemajetkovej ujmy v celkovej výške 109.539,93 eura. Výšku nemajetkovej ujmy žalobkyňa vyvodila z porušenia článku 12 Ústavy SR v sume 16.596,959 eura, článku 13 v sume 16.596,959 eura, článku 16 v sume 29.874,526 eura, článku 19 v sume 26.555,135 eura a článku 20 v sume 19.916,351 eura.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 cit. zákona).

Zodpovednosť podľa uvedeného zákonného ustanovenia je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie). Ako už uviedol súd prvého stupňa, štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok. Týmito podmienkami sú: 1. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2. existencia škody a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Je potrebné dodať, že zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom špeciálnym a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa uplatnia vtedy, ak zákon nemá vlastnú úpravu.“

V ďalšej časti odôvodnenia namietaného rozsudku krajský súd skúmal, či boli v danom prípade splnené súčasne všetky (tri) podmienky na vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a v tejto súvislosti uviedol:

„1. Bližšia definícia pojmu nesprávneho úradného postupu je obsiahnutá v § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého za nesprávny úradný postup sa považuje porušenie

povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Zároveň ods. 2 tohto zákonného ustanovenia zakotvuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

2. Zákon taktiež v ust. § 17 upravuje spôsob a rozsah náhrady škody. Podľa ods. 1 tohto zákonného ustanovenia uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Skutočnou škodou je potrebné rozumieť ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Naproti tomu ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška tejto nemajetkovej ujmy sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, ako i závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17ods. 3).

3. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu. t. j. ak medzi nimi je vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda.

Zhrnúc výklad uvedený pod bodmi 1/ až 3/ je zrejmé, že súd prvého stupňa otázku splnenia podstatných zložiek vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom založil na správnom právnom posúdení.“

Krajský súd v namietanom rozsudku pripustil, že postup policajného orgánu v označenom trestnom konaní vykazoval znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (zbytočné prieťahy), keď uviedol:

„... Je totiž nesporné, ako vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania, že uznesením Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Komárne zo dňa 20. 7. 2001 pod ČVS: OÚV-489/10-KN-2001 bolo začaté trestne stíhanie za trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, lebo zistené skutočnosti nasvedčovali, že nezistený páchatel' v presne nezistenom čase od 24:00 hod. dňa 19. 7. 2001 do 02:00 hod. dňa 20. 7. 2001 za doposiaľ nezistených okolností a za použitia nezistenej látky založil požiar pod drevenou šopou, nachádzajúcou sa v zadnom dvore rodinného domu v obci N., v dôsledku ktorého požiaru vyhorela drevená šopa a v nej sa nachádzajúce veci, medzi inými malotraktor s rotavátorom, 50 ks včelých úľov, elektromotor, bunka k včelárskemu vozu na točenie medu a steny a strecha šopy a prístavby, čím pre ich majiteľku M. H. (žalobkyňu) spôsobil škodu asi vo výške 477.000,- Sk. Z obsahu tohto vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že vyšetrovateľ až do 29. 11. 2001, kedy uznesením prerušil trestné stíhanie, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe, vykonával úkony priebežne. Okresný prokurátor v Komárne uznesením zo dňa 14. 1. 2002 č. PV 812/01-15 uvedené uznesenie o prerušení trestného stíhania ako nedôvodné zrušil. Od tejto doby až do 30. 1. 2007 (okrem výsluchu manžela žalobkyne dňa 25. 1. 2005) nebol v danej trestnej veci vykonaný žiaden úkon. Bezosporu tak v konaní došlo k zbytočným prieťahom, keď zhora označený orgán činný v trestnom konaní porušil jednu zo základných zásad trestného konania, prejednávateľ trestné veci čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou (§ 2 ods. 4 zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom a § 2 ods. 7 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok), ako i povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 164 ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. a § 209 ods. 2 zák. č. 301/2005 Z. z. Správnosť tohto záveru v plnom rozsahu potvrdzujú i uznesenia Okresného prokurátora v Komárne zo dňa 21. 9. 2004 a 4. 1. 2007, ktorým bola predmetná trestná vec odňatá ako vyšetrovateľovi Mjr. L. B., tak i npor. Ing. R. Š. práve pre prieťahy v konaní a rovnako tak i Správa riaditeľa Prezídia Policajného zboru B. zo dňa 30. 1. 2007, podľa ktorej previerkou inkriminovaného spisu bolo zistené, že od 14. 1. 2002 sa vo veci de facto nekoná.“

Vzhľadom na uvedené sa krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku ďalej zaoberal tým, či boli splnené aj ďalšie podmienky na vznik zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v tejto súvislosti uviedol:

„V prípade žalobkyňou uplatnenej skutočnej škody spôsobenej požiarom na jej majetku, ktorú žalobkyňa vyčíslila sumou 19.916,35 eur, odvolací súd v zhode s právnym názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že zodpovednosť žalovanej nie je daná pre absenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou. Nesprávny úradný postup konajúceho policajného orgánu totiž preukázateľne nebol príčinou vzniku požiaru, ktorý spôsobil ujmu v majetkovej sfére žalobkyne a k tomuto došlo až následne po vzniku samotnej škody v priebehu trestného stíhania pre trestný čin poškodzovania cudzej veci spôsobenej neznámym páchatelom práve inkriminovaným požiarom.

Odlišná je situácia pokiaľ ide o žalobkyňou požadovanú nemajetkovú ujmu vo výške 109.539,93 eur. Z ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že ak iba samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch teda predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok. Prípustnosť peňažnej satisfakcie je teda opodstatnená tam, kde samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a kde zmenšenie a vyváženie spôsobenej nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak, ako cestou zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. Určenie výšky peňažnej náhrady pri splnení podmienok podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. je síce predmetom voľnej úvahy súdu, keďže zákon jej maximálnu ani minimálnu hranicu nestanovuje, nie však ľubovoľnou. Pri svojej úvahe musí prihliadnuť najmä na osobu poškodeného (jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje), závažnosť ujmy a na okolnosti jej vzniku a závažnosť následkov v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení poškodeného. V tomto smere súd musí vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu a na základe neho rozhodnutie založiť na celkom konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách. Dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritériá pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného.

Posudzujúc prejednávaniu vec vo svetle uvedených záverov je nutné konštatovať, že žalobkyňa dôkazné bremeno neunesla, keď v konaní nepreukázala, akú kvalifikovanú ujmu konštatovaný nesprávny úradný postup u nej vyvolal, akým spôsobom sa táto ujma prejavila a aké následky jej v súkromnom živote alebo spoločenskom uplatnení vznikli. Keďže v tomto smere musí ísť o objektívne zistiteľný stav, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti, bez splnenia si minimálne povinnosti tvrdenia zo strany žalobkyne, bolo potrebné žalobu i v tejto časti zamietnuť tak, ako to učinil správne i súd prvého stupňa. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že v tomto smere je absolútne nepostačujúci len odkaz na jednotlivé články Ústavy SR tak, ako to učinila žalobkyňa. Tieto len vymenúvajú vo všeobecnosti práva občanov, ktoré im ústava zaručuje, pri ich porušení a s tým spojeným morálnym zadosťučinením však je potrebné vychádzať zo závažnosti následkov, tak ako sa tieto konkrétne prejavili u jednotlivých poškodených. I napriek tomu, že súd prvého stupňa na pojednávaní konanom dňa 10. 11. 2009 vyzval žalobkyňu na konkretizáciu nemajetkovej ujmy a jej výšky, žalobkyňa sa k týmto skutočnostiam nevedela vyjadriť s odôvodnením, že nie je právnik a tieto otázky potrebuje prekonzultovať s advokátom. Ani na ďalšom pojednávaní konanom dňa 2. 2. 2010 (takmer po 3 mesiacoch) však žalobkyňa požadované okolnosti vo vzťahu k nemajetkovej ujme nezrejmila a neučinila tak ani ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu. Tento vo veci určil celkovo 5 pojednávaní, z ktorých 4 z dôvodov na strane žalobkyne boli odročené.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, keď na procesné vady konania pred súdom prvého stupňa neprihliadol, pretože tieto nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP).“

Rovnako tak odvolací súd v konaní nezaznamenal sťažovateľkou namietané odňatie jej možnosti konať pred súdom, keďže „žalobkyňa bola na pojednávania riadne a včas predvolaná, v priebehu konania boli vykonané dôkazy zákonným spôsobom, s týmito žalobkyňa mala možnosť sa oboznámiť a vyjadriť sa k nim, prvostupňovým súdom bola realizovaná i jeho poučovacia povinnosť a dodržané procesné predpisy“.

Ústavný súd v nadväznosti na citované časti namietaného rozsudku krajského súdu považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je oprávnený skutkové a právne závery všeobecných súdov kontrolovať z hľadiska ich ústavnej konformity iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľky (obdobne III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej, alebo aj celkom nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, IV. ÚS 158/2010). Právne závery krajského súdu uvedené v napadnutom rozsudku však nevyvolávajú pochybnosti z hľadiska ich ústavnej konformity.

Podľa názoru ústavného súdu v odôvodnení sťažnosťou namietaného rozsudku krajský súd podal jasný a zrozumiteľný výklad aplikovaného právneho predpisu (zákona č. 514/2003 Z. z.) a dostatočne vyargumentoval svoj meritórny výrok, ktorým potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd považoval za kľúčový právny názor krajského súdu, podľa ktorého neboli splnené všetky podmienky na vznik zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keďže „... zodpovednosť žalovanej nie je daná pre absenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou. Nesprávny úradný postup konajúceho policajného orgánu totiž preukázateľne nebol príčinou vzniku požiaru, ktorý spôsobil ujmu v majetkovej sfére žalobkyne...“. Rovnako tak je podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný právny názor krajského súdu, v zmysle ktorého „Dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného“ (prenesenie dôkazného bremena na sťažovateľku ako poškodenú sťažovateľka v danom prípade považovala za porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, pozn.).

V namietanom rozsudku krajského súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadne také dôvody, na základe ktorých by ho mohol kvalifikovať z ústavného hľadiska ako neakceptovateľný a neudržateľný. Sťažnosťou namietaný rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je ani prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle, a taktiež ho nemožno označiť za arbitrárny, pretože podáva zrozumiteľným spôsobom vysvetľujúcu odpoveď na všetky podstatné otázky, pre ktoré bol prvostupňový rozsudok (o zamietnutí návrhu sťažovateľky) odvolacím súdom potvrdený.

Vzhľadom na uvedené neexistuje z ústavnoprávneho hľadiska dôvod k tomu, aby sa spochybňovali právne závery obsiahnuté v namietanom rozsudku krajského súdu, ktoré sú primeraným spôsobom odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. Ú 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právnych názorov krajského súdu, keď navyše nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že krajský súd namietaným rozhodnutím sťažovateľke neodoprel spravodlivosť, ibaže jej návrhu na zaplatenie sumy 129 456,28 € s príslušenstvom ako náhrady škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom policajného orgánu nevyhovел, avšak skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie eventuálneho záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (IV. ÚS 245/2010).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že namietaným rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

v spojení so základnými právami podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z predloženej spisovej dokumentácie nezistil, že by sťažovateľka v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 11/2009 a v odvolacom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 25 Co 62/2010 žiadala o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť len v prípade, ak by okresný súd a krajský súd vôbec nerozhodli o ustanovení právneho zástupcu napriek skutočnosti, že sťažovateľka o ustanovenie právneho zástupcu požiadala, čo sa v danom prípade nestalo. Sťažovateľka navyše neuviedla v sťažnosti žiadne iné relevantné argumenty, na základe ktorých by ústavný súd mohol dospieť k záveru o porušení jej základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, čo zakladá dôvod na odmietnutie aj tejto časti sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Z čl. 48 ods. 2 ústavy vyplýva jednak základné právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, a tiež základné právo, aby sa vec prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Pokiaľ ide o základné právo sťažovateľky, aby sa jej vec prerokovala v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, ústavný súd konštatuje, že krajský súd o veci rozhodol na pojednávaní konanom podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku („Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.“) v neprítomnosti riadne predvolanej

sťažovateľky, ktorá nepožiadala o odročenie tohto pojednávania, pričom odvolací súd na tomto pojednávaní nevykonal žiadne nové dôkazy (vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaných okresným súdom). Z uvedeného dôvodu neexistujú žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod na vyslovenie porušenia uvedeného základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd teda nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným rozsudkom krajského súdu, resp. postupom krajského súdu predchádzajúcim jeho vydaniu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky, aby sa jej vec prerokovala v jej prítomnosti a mohla sa vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 62/2010.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej k odmietnutiu sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť môže dôjsť aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval základné právo označené sťažovateľom, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Vzhľadom na takto vymedzenú podstatu a účel tohto základného práva ústavný súd poskytuje ústavnú ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu ešte mohlo dochádzať a neodôvodnená nečinnosť, príp. neefektívna činnosť príslušného orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08).

Rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 11/2009 z 2. februára 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 25 Co 62/2010 z 13. októbra 2010 nadobudli právoplatnosť 27. decembra 2010, čím bolo napadnuté konanie právoplatne skončené.

V uvedenom prípade teda sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v takom konaní pred všeobecnými súdmi, v ktorom už okresný súd aj krajský súd meritórne rozhodli pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd sumarizujúc svoje čiastkové závery pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že v danom prípade rozsudkom krajského súdu sp. zn. 25 Co 62/2010 z 13. októbra 2010 a ani postupom predchádzajúcim jeho vydaniu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2012